

Nr 170.

Af herr **Jesperson**, om ändrad lydelse af 15 § i förordningen angående försäljning af brännvin den 9 juni 1905.

I en motion till 1907 års riksdag fäste undertecknad första gången uppmärksamheten på de missförhållanden, som äro förenade med brännvinsbolagens allt vanligare metod att från utlandet inköpa spirituosa och vin, som de sedan förskära. Dels sakna dessa bolags ledare i de allra flesta fall förutsättningar att på ett ekonomiskt sätt verkställa dessa inköp, i det de icke äga den praktiska utbildning, som erfordras för att med fördel kunna bedriva affärer med utländska handelsfirmor i denna bransch, och dels förmåga värdesätta de i särskild grad svårbedömda utländska varorna. Det har därför visat sig, att sedan bolagen slagit in på denna bana, de inledt affärsförbindelser med en mängd underklassiga, i sina affärsmetoder mindre nogräknade, utländska firmor, hvilket ledt till det bland initierade allmänt kända förhållandet, att den import, som sker genom bolag, oftast uppehålls af en rundligt tilltagen, hemlig provision åt den, som verkställer inköpen för vederbörande bolags räkning eller åt någon inom bolagets styrelse eller denna närstående person, som af den utländska firman engagerats såsom dess agent. Dessa provisioner ha i sin ordning föranlett, att en del bolag till och med låtit af de utländska firmornas agenter öfvertala sig att spekulera i köp af konjak med påföljd, att vederbörande bolag erhållit lager för flera år i förväg med ty åtföljande ränteförlust. Dels slutligen påpekade jag, att den inom bolagen idkade förskäringen medför, att ett betydligt större litertal blir till försäljning disponibelt än fakturan utvisar, något som i sin ordning åstadkommer, att det undandrager sig all kontroll. När man ser, att bolag under föregifven hänsyn till fraktbesparing äfven från inhemska spirituosafirmor inköpt konjak af 58 à 60 % styrka för att sedan nedsätta den,

känner man sig onekligen frestad att draga sina slutsatser om en helt annan bevekelsegrund än den uppgifna. Med anledning af det sålunda anförda hemställde jag, om icke förbud måtte stadgas för bolag att blanda eller förskära brännvin eller vin, helst det tillhörde bolagens uppgift endast att i sedlighetens intresse handhafva *försäljningen* af brännvin, men däremot ingalunda att underkasta de inköpta varorna en behandling, hvilken kontroll- och justeringsstyrelsen själf i sina kontrollföreskrifter betecknar som *tillverkning*.

Bevillningsutskottet framhöll emellertid, att någon tids erfarenhet syntes böra afvaktas angående verkan af den 1905 antagna nya brännvinsförsäljningsförordningen, hvilken trädde i kraft först på hösten 1907, och afstyrkte på den grund motionen. Den föranledde ej heller någon åtgärd från Riksdagens sida. En af bevillningsutskottets ordförande i utskottet afgifven reservation samlade emellertid i Andra kammaren kring sig 57 röster. Denna reservation gick ut på en skrifvelse till Kungl. Maj:t om utredning angående behöfligheten af strängare kontrollföreskrifter än dem, som gifvits i brännvinsförsäljningsförordningen, särskildt i afseende på förskäring af spirituosa och vin, samt framläggande för Riksdagen af de förslag, hvartill utredningen kunde föranleda.

Vid sistlidet års Riksdag fann jag mig föranlåten att i en ny motion åter framkomma med bland annat samma förslag. Det hade redan nu visat sig, att den nya brännvinsförsäljningsförordningen icke varit i stånd att råda bot på det onda. Jag ådagalade, att med bibehållande af nedsättnings- och förskäringsmetoderna det vore omöjligt att kontrollera, att på dem uppstånden vinst också komme vederbörande bolag till godo, med mindre dess styrelse eller revisorer personligen skulle närvara vid deras användning, hvilket dock knappast rimligen kunde ifrågasättas vare sig för dem eller för Konungens befallningshafvandes ombud. Jag ådagalade äfven, att det ingalunda kunde anses gifvet, att dessa af ett antal bolag med sådan förkärlek tillämpade nedsättnings- och förskäringsmetoder vore ägnade att tillföra bolagen ökad vinst, detta icke ens i det fall, att inga oegentligheter äga rum. Bevillningsutskottet afstyrkte visserligen äfven denna gång motionen i här förevarande del, men dess ordförande, nu åtföljd af tre dess ledamöter herrar A. E. Håkansson, Kvarnzelius och Röing, upprepade äfven sin ofvan nämnda reservation, och denna bifölls utan votering af Andra kammaren samt fattades i Första kammaren endast ett fåtal röster, för att den äfven där skulle ha vunnit majoritet. Det syntes ådagalägga, att om motionen fallit, den dock fallit framåt och utgjorde en uppmuntran för mig att i år återupprepa min motion i den del, den i fjol icke vann beaktande, helst som jag nu är i

tillfälle att på sätt i Första kammaren ansågs önskvärdt ytterligare belysa omfattningen af de missförhållanden, som från början föranlett mig att göra denna sak till en riksdagsfråga.

De skäl, bevillningsutskottet vid sistlidet års Riksdag anförde till stöd för sitt afstyrkande, voro hufvudsakligen trenne. Först att den nuvarande kontrollen öfver försäkringarna vore tillräcklig. För det andra, att den närmaste garantien mot det öfverklagade provisionssystemet väl vore att söka däri, att bolagen verkställde sina inköp först efter infordrande af anbud, men att dessutom den lagstiftning mot mutor, som Riksdagen redan begärt, också borde blifva ett kraftigt vapen mot obehöriga provisioner på detta område. Slutligen att ett förbud mot försäkring af brännvin i och för sig vore mindre lämpligt, då bolagen därmed komme i sådant beroende af de till ring sammanslutna reningsverken i landet och af vinhandelsfirmorna, att afsevärdt minskade inkomster för bolagen vore att emotse.

Hvad det första af dessa skäl beträffar, må det tillåtas mig till en början erinra därom, att den nuvarande kontrollen öfver försäkringarna, äfven i den förbättrade form, den erhållit genom Kungl. kontroll- och justeringsstyrelsens kungörelse den 15 maj 1909 med föreskrifter och formulär angående brännvinsbolagens räkenskaper, som kontroll betraktad är och måste förblifva endast kontroll på papperet, så länge *vatten* ingår i försäkringen som en hufvudsaklig faktor. Med full rätt anmärkte bevillningsutskottets ordförande under debatten i Första kammaren sistlidet år, att vatten är för lätt åtkomligt och för billigt, för att man skall känna sig öfverygad om, att kontrollen öfver åtgången däraf skall vara effektiv, och med mindre detta är fallet, är uppenbarligen hela kontrollen öfver försäkringsväsendet bristfällig, då det är omöjligt att utröna, huruvida den kvantitet tillverkad vara, hvars försäljning af affärens ledare redovisas till bolaget, motsvarar den verkliga tillverkade och försålda. Häri ligger ju dock sakens kärnpunkt. Då åter inköpta varor af bolaget försäljas i det skick hvori de inköpts, men till det försäljningspris styrelsen fastställt, kan styrelsen och äfven revisorerna efter inventering af lagerbehållningarna vid försäljningsårets början och slut medelst en enkel uträkning fastställa den försäljningsvinst, som måste ha uppstått under förutsättning, att till efterlefnad varder utfärdadt det tillägg i 15 § i brännvinsförsäljningsförordningen, riksdagen med anledning af min motion i ämnet sistlidet år för sin del antog, nämligen att bolag vid utminuterung icke må hålla mer än ett försäljningspris å en och samma varusort af brännvin. Visserligen kunde man tänka sig, att föreståndare för bolagsaffären i trots af förordningens förbud kunde företaga sig att i hemlighet företaga utspädningar

och försäkringar. Men dels vore ett dylikt förfarande under sådana förhållanden i och för sig straffbart, dels skulle ett hemlighållande däraf för den i affären anställda öfriga personalen knappast vara möjligt och risken för upptäckt därigenom bli för stor för att vedervågas.

I sin ofvan omförmälda kungörelse af den 15 maj 1909 synes Kungl. kontroll- och justeringsstyrelsen ha velat vinna samma syfte genom en föreskrift, att i den nypåbjudna »försäkringsboken» skall uppföras jämväl alkoholhalten i den genom försäkringen tillverkade varan. Kontrollstyrelsen har emellertid icke ens ifrågasatt, att denna form af kontroll skall äga tillämpning på punsch- eller vintillverkningen, hvilken sålunda fortfarande fullständigt är öfverlämnad åt bolagsaffärens föreståndares okontrollerade godtycke. Och dock kunna alkoholhalten hos och kvantiteten af därvid använd arrak och sprit inverka högst väsentligt. Men ej ens beträffande konjak är den kontroll, som låter sig åvägabringa medelst alkoholhaltens bestämmande hos saluhållna varor af bolagets egen tillverkning, tillfyllestgörande, förutsatt, som ju meningen måste vara, att detta bestämmande skall ske genom styrelsens ledamöter och revisorer med tillhjälp af alkoholometer. Vid försäkring af konjak användes utom konjak äfven andra ingredienser och bland annat socker, som har egenskapen att minska den af alkoholometern utvisade alkoholstyrkan rätt betydligt. Sålunda inträffar, att kryddade brännvinsorter vid undersökning med alkoholometer, kunna visa ända till 15 % lägre alkoholstyrka än den verkliga.

Nu kan det verkligen ifrågasättas, om i flertalet bolag någon kontroll alls med alkoholometer ifråga om alkoholstyrkan kommer till stånd. Sker detta icke, finnes uppenbarligen intet som hindrar att varan medelst vattentillblandning nedsättes under den alkoholstyrka som noteras i försäkringsboken, hvarigenom försäljningsbeloppen för stora kvantiteter kunna undandragas redovisningen. Detta tillvägagångssätt låter sig så mycket lättare praktisera, som bolagen hålla olika alkoholstyrka på olika sorters konjak och alkoholstyrkan till ungefär lika försäljningspris hålles olika i olika bolag. Detta gäller äfven i sin mån om styrka och försäljningspris på egentligt brännvin.

De nya föreskrifterna och förändret af varubokens specialkonti medföra väl, att af dessa på ett öfverskådligt sätt framgår, hvad ett bolag redovisar, men däremot icke hvilken vinst på försålda varor bolaget på grund af de inköpta varornas kvantitet och de vid försäljningen betingade priserna borde vara skyldigt att redovisa. *Endast i senare fallet förebigger verklig kontroll.* Om t. ex. ett bolag försäkr en viss kvantitet konjak, som är beräknad att försäljas och verkligen försäljes för 2 kronor pr

liter, finnes med denna varuboksuppställning intet som hindrar, att denna kvantitet eller del däraf i varuboken noteras 50 öre lägre pr liter, än som vid försäljningen verkligt erhållits. Det behöfver icke närmare påvisas, hvilken lucka i kontrollen detta innebär, och denna lucka bör icke finnas i en rörelse som bolagens, hvars hela vinst är afsedd att tillfalla det allmänna.

Utfyllas kan denna lucka emellertid icke annat än på två vägar: Antingen genom att stadga det förbud mot förskäring, som af mig föreslagits, eller genom att, som under debatten i Andra kammaren framkastades, införa skyldighet för bolagens styrelser eller revisorer att personligen öfvervaka förskärings- och utspädningsförfarandet. Detta senare kan dock icke rimligen ifrågasättas. Hvilka personer af anseende skulle väl under sådana förhållanden vara benägna att gå med i ett bolag, hvaraf de ej få hafva andra enskilda förmåner än den i dessa tider icke synnerligen lockande räntefkastningen af 5 % på däri insatta medel. Möjligen skulle samma mål kunna ernås genom tillsättningen af en särskild kontrollant, men meningen kan väl knappast vara, att kontrollkostnaderna för det allmänna jämt skola drifvas i höjden blott för bevarandet af olämpliga och obehöfliga arbetsmetoder. Redan genom tillsättandet af Konungens befallningshafvandes ombud i bolag åsamkas det allmänna en utgift af bortåt 20,000 kronor pr år. Att föredraga är väl däremot att reformera arbetsmetoderna och i stället göra inskränkningar i den nu redan allt dyrbarare administrationen.

I sammanhang härmed kan jag icke underlåta att erinra om den orimliga höjd, hvartill omkostnaderna i en del bolag numera stigit. Enligt de senaste uppgifterna härom i den officiella statistiken, afseende försäljningsåret 1906—1907, belöpa sig dessa i medeltal för hela riket till icke mindre än 24,5 öre pr försäld liter eller 1,4 öre mera än året förut. Men mångenstädes stiga dessa omkostnader ofantligt öfver detta belopp. Så i Norrköping till 66,2 öre, i Vadstena till 54,5 öre, i Arboga till 33,8 öre, i Härnösand till 39 öre, i Sundsvall till 33,8 öre o. s. v. När man erinrar sig, att det här till största delen gäller en så lättsäld vara, hvilken dessutom icke är utsatt för försämring genom lagring eller annorledes, som egentligt brännvin, med ett inköpspris af endast omkring 90 öre litern (50 % alkoholhalt), måste det vara klart, att förvaltningen är behäftad med så betydande brister, att ju mera densammas utgifter kunna inskränkas, desto bättre. Det omtalades ju ock helt öppet under debatten i fjol i Andra kammaren, att en representant i utskottet fällt yttrandet, att det vore alldeles naturligt, att de små bolagen måste ha

rätt att »småskoja litet grand»! Riksdagen lär väl dock icke vara benägen att gifva någon rätt i den meningen.

Att förvaltningen i en del bolag verkligen skötes på ett det allmänna rättsmedvetandet i hög grad utmanande sätt, framgår af många kända omständigheter och bland annat af ofvannämnda stora skillnad i försäljningsomkostnader. Det finnes också bolag, där bolagets direktör, som själf är ledamot af bolagets styrelse, för egen räkning tillverkar punsch, som han, trots försäljningsförordningens uttryckliga förbud för ledamot af bolags styrelse att ingå i affärsaftal med bolaget, med styrelsens vetskap säljer till bolaget, som är hans enda afnämare. Källarmästaren på platsen, som innehar sin utskänkningsrättighet på villkor att taga alla spritvaror af bolaget, har åliggande att försälja denna punsch till ett pris, som med 75 öre å kronor 1,50 pr liter understiger det, som gäller för punsch, hvilken af bolaget inköpts från annat håll.

I flera t. o. m. mycket stora bolag försiggå försäkringar och nedläggningar af varor i samma lokal, där försäljningen äger rum och af samma person, som sköter detaljhandeln. Då härtill kommer, att på många håll t. o. m. den enkla kontroll saknas, som ligger hos en särskild kassörska vid disken, torde utan vidare kunna anses, att effektiviteten af den kontroll, som består i förandet af särskild försäkringsbok är utan någon nytta. När styrelse och revisorer icke ingripa mot sådana uppenbara missförhållanden som anförda, är det lätt att förstå, att de nya kontrollföreskrifterna komma att sakna all reell betydelse.

Det finnes enligt min mening ingen annan utväg för ernåendet af verklig kontroll än att förbjuda bolagen vidtaga kvalitativa eller kvantitativa förändringar af inköpta varor. Det kända intresset för stor försäljning, som nu råder i öfvervägande antalet bolag, till skada för nykterheten, skulle härigenom äfven förebyggas.

Med det anförda tror jag mig sålunda ha uppvisat, att förra årets bevillningsutskott hade orätt i sin uppfattning af nu gällande kontrollföreskrifters effektivitet gentemot missförhållandena på försäkringsväsendets område. Jag är däremot böjd att gifva utskottet rätt däri, att en garanti mot provisionssystemet kan ligga uti, att bolagen verkställa sina inköp först efter infordrande af anbud. Så sker ju redan nu i flera af de välskötta bolagen, som icke syssla med försäkring. Ett sådant infordrande af anbud har ock till förutsättning försäkringssystemets afskaffande. Hvad beträffar inköpen af färdiga varor, kommer konkurrensen mellan de inhemska firmorna inom spirituosa- och vinbranschen säkert att ha till följd, att lägsta möjliga pris erhålles, om det blifver lagstadgad, att anbud skall infordras vid inköp af spirituosa och vin, då så lämpligen kan ske. I hvarje

fall kommer den blifvande lagstiftningen mot provisionssystemet att lägga bestämda hinder i vägen för inhemska firmor att begagna sig af denna förkastliga utväg att vinna afsättning. Däremot lär denna lagstiftning få ringa eller intet inflytande på provisionssystemets användning från utländska firmors sida på grund af de oerhörda svårigheterna att leda i bevis, att provisioner verkligen gifvits och tagits, då tillgång saknas till de provisionsgifvande firmornas bokföring. Ett tvång att tillhandahålla bokföringen kan åläggas inhemska handelsfirmor, men icke utländska. Dessutom säger det sig själf, att de sistnämnda icke drabbas af den svenska lagstiftningens straffhot.

Af principiella skäl slutligen motsatte sig 1909 års bevillningsutskott ett förskäringsförbud. Ett sådant förmenades nämligen skola bringa brännvinsbolagen i sådant beroende af reningsverken i landet och af vinhandelsfirmorna, att afsevärdt minskade inkomster för bolagen skulle vara att emotse.

Det är sant, att reningsverken redan till allra största delen äro sammanslutna i en ring. Däremot har det hittills icke ådagalagts, att de begagnat sig af denna sammanslutning för att uppskörta bolagen. I hvarje fall lär någon afsevärd förändring i bolagens ställning till reningsverken icke inträda därigenom, att de förra tillförbindas att af samma verk inköpa färdiga varor, af hvilka de redan nu inköpa den vara af högre alkoholhalt, som en del bolag för närvarande själfva nedsätta. Mot förbudet för bolagen att själfva vidtaga dylik nedsättning kan i själfva verket icke anföras någon annan invändning, än att en större kvantitet då måste fraktas, än med nuvarande system är erforderligt. Ett skäl, som i fjol under debatten i Andra kammaren framhölls, var det, »att man dock icke skall behöfva frakta vatten t. ex. från Skåne upp till Västergötland», ett skäl, som visserligen låter bra, men vid närmare granskning skall man nödgas erkänna, att det är ett mycket svagt skäl att komma med i denna fråga. Här gäller det icke att frakta vatten, utan en vara, som innehåller en större eller mindre alkoholhalt. Denna är ju i outspädd form 96 %, men det köpes sällan dylik, utan oftast utspädd till mycket lägre procenthalt. Hvarför kan då icke bolagen alltid lika gärna inköpa brännvinet till 43 eller 41 %, eller styrkan, hvartill det i allmänhet försäljes. Frakten blir då visserligen en bagatell högre, men att nedsätta alkoholhalten på försäljningsplatsen drager också kostnader. När reningsverkens medelfrakt pr liter egentligt brännvin icke uppgår till mer än $\frac{5}{10}$ öre öfver hela landet, men å andra sidan finnas brännvinsbolag, som antingen i bokstaflig mening måste »köpa och frakta vatten» från annan plats eller göra särskilda anstalter för destillering af vattnet på platsen för att få detta för ändamålet användbart, förstår man, att

hela detta försvar för bolagens nuvarande nedsättnings- och förskärings-system är betydelselöst. Missbruka reningsverken den maktställning, de genom sammanslutning förvärfvat sig, stå helt andra och verksammare utvägar staten till buds att bryta denna maktställning än den i detta hänseende fullkomligt likgiltiga nedsättning af alkoholhalten genom bolagens egen försorg.

Hvad åter beträffar det befarade beroende, hvari bolagen genom förskäringsförbudet skulle komma till de inhemska vinhandelsfirmorna, har detta till förutsättning en ringbildning mellan dessa, som icke finnes, när det gäller sådana varor, som af bolag förskäras och, som erfarenheten visat, är en omöjlighet på den rena partihandeln område, så snart denna, såsom fallet är med partihandeln med spirituosa och vin, utgör en fri näring, äfven om försök till priskonventioner skulle göras, hvilket med de många olika kvaliteter och prislägen, hvarom här är fråga, nästan är otänkbart, blefve enda följderna naturligtvis den, att ny och än större konkurrens å detta område skulle uppstå och särskildt underlättas af soliditeten hos den kundkrets, med hvilken man här har att räkna.

På grund af den större fackinsikt, hvaröfver de enskilda handelsfirmorna i allmänhet förfoga, är det å andra sidan ett faktum, att de äro i stånd att medelst fördelaktiga inköp förse bolagen med färdiga varor af bättre kvalitet till samtidigt billigare pris än det, hvari bolagens själförskurna varor komma att stå i. Det är ju också ett känt förhållande, att allmänheten, ja, t. o. m. bolagens egna styrelseledamöter föredraga att hos vinhandlare inköpa konjak och vin framför att hänvända sig till bolagen. Men vore det icke en ren fördel att gynna den inhemska legitima partihandeln i stället för den utländska, helst då denna som i detta fall icke blott i stor utsträckning begagnar sig af illegitima medel, utan äfven till själfva sitt väsen i många fall är illegitim?

Det uttalades under fjolårets debatt i Första kammaren tvifvelsmål därom, att bolagen verkligen företaga sina inköp från sådana underklassiga firmor, som af mig påståtts. Med anledning häraf kan jag upplysa, att större delen af de bolag, som själfva importera konjak till leverantörer, hafva firmor, hvilka dels icke äro konjaksfirmor, dels existera såsom sådana endast till namnet, dels slutligen äro bosatta på helt andra orter än Cognac. Det saknade icke intresse att konstatera, att *samtliga* de bolag, som gifvo upphof till utskänkningsbolagens förtroendenämnds mot min motion riktade skrifvelse till 1909 års bevillningsutskott, inköpa konjak från utländska firmor af omförmälda slag och att ett af dem till på köpet inköper vin från en — Köpenhamnsfirma.

Hvilken ringa vinst inhemska vinhandelsfirmor nöja sig med vid försäljningar till bolag, framhöll jag i min motion vid förra årets riksdag, då jag påvisade, att, då priset för egentligt brännvin om 46% alkoholhalt var 93 öre pr liter, bolag kunde från sådana firmor inköpa konjak af samma alkoholstyrka fraktfritt till c:a kr. 1 à 1,10 pr liter. Därest dessa firmor finge öfvertaga leveransen af s. k. finare spirituosa, hvilket redan är förhållandet till flere bolag, i stället för de underhålliga firmor i utlandet, till hvilka bolagen nu pläga hänvända sig, borde det förvisso icke vara till skada hvarken för bolagen, allmänheten eller det allmännas inkomster å bolagsrörelsen, helst det icke lär kunna bestridas, att det för ett land, det må gälla hvilket affärsområde som helst, är långt fördelaktigare, att en sakkunnig och i sin bransch utbildad handelskär, som af personlig risk sporras till fördelaktigast möjliga inköp, får utgöra mellanhand mellan utländska producenter och den inhemska detaljhandeln, något, som äger alldeles särskild tillämpning på så svårbedömda varor som konjak och vin.

Då härtill kommer, att genom ett förskäringsförbud bolagens administration förenklas, kostnader, de ha för rening af brännvin och förskärning, bortfalla; att en stor del af förhyrda lokaler kunna afvaras liksom betydande besparingar genom mindre personal kunna göras; och att räntekostnader för inneliggande lager likaledes kunna afsevärdt nedbringas — det finnes bolag, som hafva lager på 150,000 kr. värde, medan fjärdedelen vid inköp af färdiga varor vore mer än tillräcklig, alltså en öfverflödig ränteutgift i ett enda bolag på minst 6,000 kr. pr år — torde det högeligen kunna betviflas, att 1909 års bevillningsutskott hade rätt i sin förmodan, att det allmänna härigenom skulle undandragas inkomster. Fastmera borde det vara klart, att dessa besparingar och den provisioner uteslutande, förbättrade kontrollen skulle få till följd en ökad afkastning af bolagsrörelsen till det allmännas fromma.

Särskildt lämpligt vore, om mitt förslag i år bifölles, så att lagändringen därom kunde träda i kraft den 1 januari 1911. De flesta bolagens oktroy utgår nämligen med detta års slut, och då hyres- och tjänstefatal kunna antagas till samma tid utlöpa, finge bolagen lätt att i tid ordna sig efter de ändrade arbetsförhållandena.

Under återopande af hvad jag sålunda anfört och under hänvisning i öfrigt till min motion vid 1909 års riksdag, får jag hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att § 15 i förordningen angående försäljning af brännvin af den 9 juni 1905 måtte erhålla följande ändrade lydelse:

1. Bolag — — — — —
2. Vid inköp af brännvin och vin må bolag, där så lämpligen ske kan, alltid infordra anbud.
Vid utminutering må bolag icke hålla mer än ett försäljningspris å en och samma varusort af brännvin, oafsedt om större eller mindre myckenhet försäljes.
Bolag må ej heller blanda eller förskära brännvin eller vin. Inköpta varor skola försäljas i samma skick, hvori de af bolaget inköpts.
3. Bolag må icke inköpa fastighet — — —
— — — — — och landstinget.
Bolag må icke förhyra — — — af vinsten.
4. Bolags delägare — — — i styrelsen.
För utöfvande — — — bestämnes.
Af landsting — — — i bolaget.
5. Bolags räkenskaper — — — — —
— — — — — och justeringsstyrelsen.
6. Granskning — — — sin förklaring.
Granskning af bolagsförvaltningen — — —
— — — styrelsen förordnat.
7. Revisorerna — — — ha sitt säte.
8. Om ansvarsfrihet — — — — —
— — — — — fatta beslut.
9. Bolag — — — — — utgång.

Stockholm den 27 januari 1910.

J. P. Jespersion.